

ทักทาย

ท่านรองผู้ว่าราชการที่เคารพ ท่านผู้มีเกียรติที่รักทุกท่าน เมื่อกี้ คุณพิธีกร บอกว่าอยากจะยกระดับจิตใจของพวกเราชาวการไฟฟ้า ผมคงยกให้ไม่ไหว ถ้าอยากจะยกท่านต้องยกตัวเอง ในครั้งพุทธกาล พระพุทธเจ้าสั่งสอน บรรดาพุทธบริษัท รวมทั้งพุทธสาวกที่บวช เป็นภิกษุสงฆ์ ท่านไม่เคยยกใครสักคนหนึ่ง ท่านบอกวิริยกลแล้วต่างคนต่างยกตัวเอง แล้วก็ทำได้สำเร็จจริง

เช่นเดียวกัน วันนี้ผมมาทำหน้าที่เป็นกระจกบานใหญ่ ให้ท่านได้ส่องดูตัวเอง วันนี้ท่านจะได้เห็นตัวเอง ผมมั่นใจเช่นนั้น ขณะเดียวกัน ต้องคิดว่า การเกิดเป็นมนุษย์นี้ยาก การทำเรื่องยากให้สำเร็จ ทำให้บุญบารมีเกิด คุณค่าของชีวิตเพิ่มขึ้น ฉะนั้นเรื่องอะไรที่ยาก อย่าปฏิเสธอย่างหนึ่ง ทำไปเถอะ ไม่เหลือความสามารถของมนุษย์หรือ

หัวข้อแรกนี้ ขอตั้งหัวข้อว่า **การได้มาซึ่งกระจกวิเศษ** เมื่อได้มาก็เอามาส่องดูตัวเองเกือบ 30 ปีแล้ว ตรงไหนที่ยังไม่สวยไม่งาม ก็พัฒนาให้สวยให้งาม ตรงไหนที่ดีอยู่แล้ว ก็ทำให้ดียิ่งขึ้น ส่องดูตัวเองอยู่ทุกวันทุกขณะตื่น ขณะเดียวกันเอากระจกที่ได้มานี้ ไปตั้งส่องให้คนอื่นดูตัวของเขาเองบ้าง เมื่อเขาเห็นตัวเอง จะได้ว่ารู้ว่าตรงไหนเป็นจุดอ่อน ที่ต้องแก้ไขปรับปรุง ให้ชีวิตดีขึ้น คุณภาพชีวิตของเขา ก็จะดีขึ้น

“รักษาจิตใจที่อธิษฐานได้ง่ายอมตาย
เราก็ต้องยอมตาย บริกรรมพองหนอ...ยุบหนอ
แต่ทุกขัทรมาณที่มันเกิดกับแข่งกับขามันเส้าหัด
จนควมรู้สึกของจิต เหมือนกับว่าร่างกายของเรา
มันกำลังสลาย กระดูกกำลังจะแตกเป็นชิ้นเล็ก
ลงไปกองอยู่บนพื้น”

บทที่ ๑

การได้มาซึ่งกระแวกวิเศษ

ปี ๒๕๑๘ ผมได้มีโอกาสบวชเป็นพระสงฆ์ ห่มผ้าเหลืองนี้แหละ บวชที่วัดปรีหานอก กรุงเทพ แล้วไปพัฒนาจิตวิญญานตัวเองที่ วัดมหาธาตุฯ คณะ ๕ ทำพระจันทร์ ในช่วงกลาง ของการบวช มีคำพูดอยู่ประโยคหนึ่ง ที่อาจารย์ของผม คือท่านเจ้าคุณโชดก พูดกับคนขับรถ วันนั้นที่จำได้ เป็นเวลาใกล้เที่ยงแล้ว ท่านอาจารย์ มีกิจธุระมาก ฉันขำก็รีบฉัน พอถึงเวลาเที่ยงบิณฑบาตหยุดฉัน หยุดแล้วท่านบอกให้พระมหาดงค์หนึ่งตามท่านไปบวชภาคจังหวัด เพชรบุรี ท่านหม่อมมาเล่าให้ผมฟัง ในตอนเย็นวันนั้น กลับมาแล้วมาเล่า ให้ผมฟังว่า วันนี้ หลวงพ่อท่านขึ้นนั่งรถ แล้วได้ตบปากคนขับรถ ท่านพูดอย่างนี้ครับ

"พ่อมีแผนวิเคราะห์ วันนี้ขับรถให้ระวัง จะมีอุบัติเหตุ" ท่านมหา กับคนขับรถหนึ่งไปข้างหน้าคู่กัน คนขับรถขับอย่างระมัดระวัง ท่านมหาคอยดูว่าจะมีอุบัติเหตุอะไรเกิดขึ้น เมื่อรถขับเลย นครปฐมไป ปรากฏว่าหม้อน้ำรั่ว ใอน้ำพุ่งขึ้นมาเต็มหน้ารถ ต้องนำรถเข้าอู่ซ่อม ทำไม่ท่านรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นข้างหน้า ท่านพูดออกมาเตือนคนขับรถให้ระวัง ในที่สุดเหตุการณ์ได้ปรากฏขึ้นจริง

นั่นคือคำพูดเมื่อปี ๒๕๑๘ หลังจากฉันข่าวเสร็จ ท่านพูดก่อนจะออกเดินทางไปบวชนาคที่เพชรบุรี

ผมบวชได้ ๑ เดือนกับอีก ๑๓ วัน วันสุดท้าย ผมไปลาสิกขา กับท่านเจ้าคุณอาจารย์ มีท่านกับผม ๒ องค์เท่านั้น ท่านพูดว่า "สิ่งที่ได้ไปนั้น เป็นของดี ของวิเศษ ให้เก็บไว้กับตัวตลอดชีวิต"

"ครับ" ผมรับปากกับท่าน รับปากแล้วผมต้องทำให้ได้ ตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ จนถึงปัจจุบัน ผมยังเก็บรักษา "ของดีของวิเศษ" ไว้ได้ ตอนนั้นยังไม่ค่อยซึ่งเท่าไร แต่มาเดี๋ยวนี้ชัดแจ้งมากเลย มันคือกระจกวิเศษที่ท่านส่องให้เห็น ว่าอะไรจะเกิดขึ้นข้างหน้า ท่านจึงเตือนคนขับรถ เช่นเดียวกัน ผมได้สิ่งนี้มา ผมได้พัฒนาจนมันใส ส่องไปได้ไกล ไปรู้ไปเห็น สิ่งต่าง ๆ จึงมีเรื่องมาเล่าให้ท่านฟัง วันนี้ท่านลองฟังที่ผมเล่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมพูดนี้ประกอบขึ้นด้วยเหตุและผล นั่นคือความจริง จะเชื่อหรือไม่เชื่อไม่สำคัญ แต่ถ้าท่านอยากรู้ ว่าที่ผมพูดนี้มีจริงไหม ลองเอาไปพิสูจน์ด้วยตนเอง

วันแรกที่บวช ผมไปบวชที่วัดปรินายก ท่านเจ้าคุณโชดก เป็นอุปัชฌาย์ พระคู่สวด ๒ องค์ของผม ตอนนี้ได้ทราบว่าคุณค์หนึ่งมรณภาพไปแล้ว ที่เหลืออีกองค์หนึ่ง ตอนนี้เป็นเจ้าอาวาสอยู่วัดปรินายก วันแรกที่บวชเสร็จผมย้ายไปอยู่วัดมหาธาตุฯ ไปจำวัดที่นั่น ไปอาศัยกุฏิของมหาองค์หนึ่งนอนด้วย

วันแรกของการปฏิบัติ

วันแรกก็เริ่มฝึกพัฒนาจิตวิญญูณทันที มีการรับกรรมฐานจากท่านเจ้าคุณอาจารย์ กรรมฐานคือการฝึกจิตให้สงบ ให้นิ่ง ที่เรียกว่าฝึกสมาธิ เมื่อจิตนิ่งแล้วทำให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง เห็นแจ้งตัวนี้คือกระจกวิเศษ ได้มานึกย้อนหลังว่า ขนาดเรียนสูงจนถึงระดับนี้ ยังมีปัญญาแยะอยู่หรือ เรียนจบถึงปริญญาเอก ปัญญายังไม่ใช้ไม่ได้หรือมันเป็นคนละเรื่องกันเลยกับสิ่งที่ตัวเองมาพัฒนา ทำไมบอกว่าเป็นคนละเรื่อง ก็เพราะว่า เรียนจนจบระดับด็อกเตอร์จากสถาบันการศึกษาต่างๆ ทั่วโลก ดูอะไรยังไม่ค่อยชัด ดูอะไรเพี้ยนไปหมด ไม่ตรงตามที่เป็นอย่างจริง มีเงื่อนไขไข้อย่างโน้นอย่างนี้ประกอบอยู่เรื่อยๆ แต่จากการที่ได้ไปฝึกจิต พอเกิดปัญญาเห็นแจ้ง เห็นทุกอย่างตรงตามที่เป็นอย่างจริง ปัญญาตัวนั้นคือ**ของวิเศษ** ینگละ

วันแรกหลังจากรับกรรมฐานเสร็จ ผมอธิษฐานว่า ตั้งแต่วันนี้จนถึงสามสิบวันเต็ม ผมจะปฏิบัติกรรมฐานเต็มที่ ได้แค่ไหน

เอาแค่นั้น อธิษฐานในวันแรกโดยไม่มีใครมาบอกให้ทำเช่นนั้น
ที่ไปบวชเพื่อฝึกจิตนี้ เหตุเพราะไม่เชื่ออย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่ง
เห็นคนมีความรู้สูงๆ เข้าวัด คิดว่าต้องมีอะไรดีๆ อยู่ในวัด
หลังกลับจากต่างประเทศยังไม่มีการสอน จึงได้มีโอกาสพิสูจน์
จะทำเต็มที่ได้แค่ไหนเอาแค่นั้น คือทำให้จิตระลึกละตามสิ่งกระทบที่เป็น
ปัจจุบัน ใช้การบริการแบบพองหนอยุบหนอ เวลาหายใจเข้า
ลมมันเข้า ท้องมันป่อง ลองเอามือจับดูสิ เห็นอสะดือสักหนึ่งนิ้ว
พองหายใจเข้าท้องพอง แต่เวลาหายใจออก ลมออกท้องมันยุบ
พองหนอ ยุบหนอ ท่านสอนอย่างนี้สัก ๕ นาที ๑๐ นาที จากนั้น
ต้องไปฝึกด้วยตนเอง ฝึกกันตั้งแต่วันแรก ด้วยแรงอธิษฐาน
อธิษฐานคือ ตั้งใจไว้ กำหนดไว้ ตั้งความปรารถนาไว้ว่าจะปฏิบัติ
เต็มที่ได้แค่ไหนเอาแค่นั้น ท่านบอกอย่างไรต้องทำตามให้ได้
การสอนเป็นเรื่องง่าย ท่านบอกอะไรแล้วเราทำตาม อย่าไปสงสัย
ต้องเชื่อครู

ปรากฏว่าหลังจากฝึกไปไม่นานจิตเริ่มสงบ คำว่าสงบคือ
ว่าจิตระลึกรู้อยู่กับปัจจุบัน เรื่องที่ผ่านมาแล้วในอดีตไม่ไป
คิดถึงมัน คิดแล้วเสียเวลาไม่ได้ประโยชน์ สิ่งที่ได้ทำแล้วในอดีต
ทั้งดีทั้งชั่วแก้ไขไม่ได้ พระพุทธเจ้าก็แก้ไขไม่ได้ สาวกของพระพุทธเจ้า
ก็แก้ไขไม่ได้ ไม่มีใครแก้ไขได้ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงบอกให้อยู่กับ
ปัจจุบัน อดีตที่ผ่านมาไปแล้วทั้งดีทั้งชั่ว จะมาแก้ไขปรับปรุงใหม่
ไม่ได้ทั้งนั้น แต่ในปัจจุบัน เราจะอะไรใหม่ทำได้ผลทั้งนั้น ทำดีก็ได้

ดีทำชั่วก็ได้ชั่ว ท่านสอนให้อยู่กับปัจจุบัน ฉะนั้นการกำหนด
พองหนอยุบหนอ ก็เป็นการอยู่กับปัจจุบันนี้แหละ ไม่ไปคิดถึงอดีต
ขณะเดียวกันอนาคตยังมาไม่ถึง เราไปคิดถึงมันอาจจะเป็นจริง
ก็ได้ ไม่เป็นจริงก็ได้ ฉะนั้นต้องวางอดีตและวางอนาคต อยู่กับ
ปัจจุบันเท่ากัน

อยู่กับปัจจุบันขณะ

ใครที่มีปัญหาจากอดีตที่ผ่านมาแล้ว ทั้งดีและไม่ดี ความดี
ไม่ค่อยมีปัญหาหรอก แต่ตอนไม่ดีมักจะมีปัญหา มันเป็นเรื่องของ
อดีตทั้งนั้นเลย แต่ถ้าเรานิ่งได้ ลองคิดซิ ปัจจุบันเราไม่เห็นเป็น
เหมือนอดีต ปัจจุบันเราทำอะไรที่มันได้ดีไปหมด ถ้าเราระลึกอยู่
กับปัจจุบันได้ อดีตจะรบกวนเราไม่ได้เลย ด้วยเหตุนี้ท่านจึงสอนให้
พองหนอ ยุบหนอ พองหนอ ยุบหนอ อยู่กับปัจจุบัน เราเชื่อท่าน
แล้วทำตาม แต่ขณะที่เชื่อแล้วทำตาม บางครั้งหลายครั้ง บ่อย ๆ
(หัวเราะ) มันก็แว็บไปถึงอนาคตก็มี กลับไปสู่อดีตก็มี พอระลึก
กลับไปสู่อดีตไปเจอเรื่องไม่ดี เตือดร้อนทุกข์ยาก เสียใจเป็นทุกข์
อีกแล้ว พอเราหนีเข้ามาอยู่ปัจจุบันได้ มันไม่มีทุกข์ ปัจจุบันดีตลอด
(หัวเราะ) เรื่องของอดีตที่ผ่านมาแล้ว แก้วไข่มุกไม่ได้ก็อย่าไปยุ่ง อย่า
ไปสนใจ เราได้ทำตาม จิตเริ่มนิ่งขึ้น เพราะมีสติ ระลึกรู้อยู่แค่นี้
ท้องพอง ท้องยุบ ท่านสอนแค่นี้ เสร็จแล้วสอนให้เดินจงกรม ซ้าย
ขวา ซ้าย ขวา ก็สอนไป

การเดินทางมีหลายระดับ ขึ้นอยู่กับสติ ถ้าสติยิ่งมาก ยิ่งละเอียดขึ้น การเดินแต่ละขั้นต้องมี ซ้ายยกหนอ อย่างหนอ ลงหนอ เหยียบหนอ ละเอียดขึ้นไปเรื่อยๆ เราทำตามหมดทุกอย่าง จนกระทั่ง วันที่ ๗ สมาธิเริ่มดี แต่มีปัญหาคือเวลานั่งแล้วมันปวด ปวดแข็ง ปวดชาปวดตาตุ่ม ทำไมบางวันนั่งแล้วจิตนิ่งอยู่นาน แต่ทำไม บางวันนั่งแป๊บเดียวทนนไม่ได้แล้ว เกิดทุกขเวทนา มาก มาคิดว่า เอ๊ะ บางวันนั่งได้ดี นั่งได้นาน บางวันนั่งได้แป๊บเดียวมีอาการปวดชา ย้อนหลังในคืนวันที่หก ขณะที่สอบอารมณ์ตอน ๒ ทุ่ม ท่านเจ้าคุณอาจารย์บอกว่า

"ธรรมะของพระพุทธเจ้า ต้องเอาชีวิตเข้าแลก ถึงจะได้"

ท่านพูดเช่นนี้ในคืนวันที่หก หลังจากที่สอบอารมณ์ คือ บอกถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดในดวงจิตในการปฏิบัติ มีอารมณ์ใดมีปัญหาใดเกิด ต้องรายงานตรงตามที่เป็นจริง ในที่สุดวันรุ่งขึ้นเป็นเช้าวันที่เจ็ด เรารู้แล้วว่าวันที่ผ่านๆ มา บางวันเกิดสมาธิดี บางวันไม่นั่ง บางวัน ฟุ้งมาก ทุกข์ทรมานมาก วันที่เจ็ดนี้จะเชื่อครู เอาชีวิตเข้าแลก เพื่อธรรมะของพระพุทธเจ้า

เช้าวันที่เจ็ดได้อธิษฐาน วันนี้จะนั่งบริกรรม พองหนอ ยุบหนอ ไปพร้อมกับการเดินจงกรมสลับกัน ขณะที่นั่งพองหนอ ยุบหนอ หากมันปวดมันเมื่อย จะไม่ยอมขยับเขยื้อน ยอมตาย เพื่อแลกเอาธรรมะของพระพุทธเจ้า อธิษฐานเช้าวันที่เจ็ดนั้นเลย

ปรากฏว่า พออธิษฐานเสร็จ พอหนึ่งไปไม่นานจิตสงบแล้วตามด้วยความปวดเริ่มมาแล้ว ปวดแข่งปวดขาเป็นเหน็บชา เป็นธรรมดา คนไม่เคยนั่งขัดสมาธิ มันก็ปวด ได้อธิษฐานแล้ว เราต้องทำให้ได้ในที่สุด ปวดเท่าไรก็ยังมีกรรมพองหนอ ยุบหนอ ไปเรื่อยๆ เวลาผ่านไปจนกระทั่งช่วงบ่าย มันปวดที่ขามากที่สุดเลย แก้ไม่ได้ แต่ยังรักษาสัจจะที่อธิษฐานไว้ว่า ยอมตาย เราก็ต้องยอมตาย บริกรรมพองหนอ...ยุบหนอ แต่ทุกข์ทรมานที่มันเกิดกับแข้งขาของเรามันสาหัส จนความรู้สึกของจิต เหมือนกับว่าร่างกายของเรานี้ มันกำลังสลาย กระดูกกำลังจะแตกเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วกองอยู่บนพื้น ความรู้สึกมันเหมือนอย่างนั้น แต่เรายังรักษาสัจจะ พองหนอ ยุบหนอ พองหนอ ยุบหนอ ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงอิริยาบถ

ขณะนั้นเวลาประมาณเกือบบ่าย ๓ โมง ปรากฏว่าพอเหงื่อออกเต็มที เหงื่อเม็ดใหญ่ๆ เกิดขึ้น จีวรเปียกโชกไปหมด ก็ยังมีกรรมพองหนอ ยุบหนอ เพราะเรารักษาสัจจะที่อธิษฐานไว้ ปรากฏว่าพอความรู้สึกเข้าขั้นวิกฤต ที่ดูเหมือนว่าจะตายจริงนี่นะ จิตมันดิ้งวูบเลย อยู่ในสภาพหนึ่ง หนึ่งจนไม่ได้ยินอะไร ไม่รู้อะไรเลย รู้อย่างเดียวมันหนึ่งเท่านั้นเอง แล้วเกิดเป็นความสบาย มีความสุข สุขอย่างมาก สภาวะอย่างนี้เกิดขึ้นประมาณขณะจิตแว็บเดียว หลังจากนั้นจิตถอยออกมาสู่อารมณ์ปรกติ เวลาผ่านไปเกือบมืดแน่ เห็นไหมครับ ในขณะจิตแว็บเดียว แต่เวลาผ่านไป สามชั่วโมงกว่า พอกลับมาสู่อารมณ์ปรกติ เราค่อยๆ ลืมตาดู ได้ความรู้เกิดขึ้น

อย่างหนึ่งว่าเรื่องปวดแข้งปวดขาจริงๆ นะมันไม่ได้อยู่ที่แข่งที่ขามันอยู่ที่จิตของเราไปรับสิ่งกระทบไม่ดีมาปรุงอารมณ์ เราจึงปวด

ความรู้就这样นี้ ใครไม่เคยปฏิบัติและเข้าถึง พูดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ ต้องไปเจอประสบการณ์ด้วยตัวเองจริงๆ ว่า จิตที่มันดึงเข้าสมาธิก็ มันไม่รับสิ่งกระทบใดๆ ความรู้就这样นี้ ที่เขาเรียกว่า **ญาณ** คือความรู้ขั้นสูงที่อยู่นอกเหนือประสาทสัมผัส ความรู้ที่หนึ่งคือว่าความเจ็บปวด ที่แข่งที่ขามันไม่ได้อยู่ที่แข่งที่ขา แต่อยู่ที่ใจของเราไปรับสิ่งกระทบไม่ดีมาปรุงเป็นอารมณ์ เกิดเป็นเวทนาที่ไม่ดี คือเจ็บปวด อันที่สองที่เราไปรู้คือว่า เวลาที่เราหายไปชั่วขณะจิตที่ไม่รับรู้อะไรเลย แล้วกลับมาสู่อารมณ์ปกติใหม่ ชั่วขณะจิตที่หายไปแต่เมื่อกลับมาสู่เวลาของมนุษย์โลก สามชั่วโมงเศษ จะเห็นความเหลืออมของเวลาในมิติหนึ่งมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ในมิติปัจจุบันที่เป็นมนุษย์ มันยาวนาน เห็นชัดว่า ในแต่ละมิติเวลาจะไม่เหมือนกัน ที่เราเข้าไปสู่มิตินั้นแค่แว็บเดียวชั่วขณะจิต แต่พอกลับมาสู่มิติของมนุษย์มันยาวนาน

วิเคราะห์แบบนักวิทยาศาสตร์

เรื่องนี้เป็นประสบการณ์ที่ไปได้วันที่เจ็ด หลังจากอธิษฐานยอมตาย ปัจจุบันมาวิเคราะห์ว่าทำไม อธิษฐานยอมตายแล้วจึงได้ความรู้ตัวนี้มา การอธิษฐานเป็นบารมีตัวหนึ่ง อธิษฐานนี้เป็น

คุณธรรม ทำได้แล้วจะเกิดเป็นบารมีสิ่งสมอยู่ในดวงจิต คุณธรรม มีอยู่สามระดับ เป็นคุณธรรมชั้นธรรมดา คุณธรรมชั้นกลาง และคุณธรรมชั้นสูงสุด ที่เขาเรียกว่าปรมาตม์ อธิษฐานธรรมดาทั่ว ๆ ไป ถ้าทำได้แล้วอานิสงส์หรือประโยชน์ที่จะเกิดก็ได้น้อย ถ้าอธิษฐาน เอาอวัยวะเข้าแลก อานิสงส์ของการอธิษฐานได้มากขึ้น แต่ หากเอาชีวิตเข้าแลก ยอมตายเพื่อธรรมะของพระพุทธองค์ อธิษฐาน ที่เอาชีวิตเข้าแลก เป็น**ปรมาตม์อธิษฐานบารมี** เราจึงได้บุญญาตัวนี้มา เข้าสมาธิสูงสุดได้ภายใน ๗ วัน ไม่เคยรู้ ไม่เคยมีใครบอก แต่อาจ เป็นของเก่าของเราก็ได้

หลังจากนั้น วันที่แปดก็ฝึกจิตเหมือนเดิมอีก ฝึกตามครูสอน จิตสงบแล้วผลงานเกิดขึ้นก้าวหน้า ท่านสอนวิธีการให้ เราได้ ทำตามไปเรื่อยๆ จนถึงวันที่เก้า พอวันที่เก้าขณะที่จิตนิ่ง พอจิตนิ่ง ถึงระดับ จิตหลุดออกไปข้างนอก แล้วมันกลับมาดูร่างกายตัวนี้ ตัวเนื้อ ตัวหนังที่เราเห็นด้วยลูกตานั้น มันไม่ใช่เรา ตัวแท้ของเรา คือ จิตที่หลุดออกไปนั่นเอง เห็นชัดเลย นี่เป็นตัวรู้อีกตัวหนึ่ง ตัวแท้ ของเราคือตัวที่หลุดออกไป ตัวนั้นไม่เคยตาย เพียงแต่ว่ามันเข้ามาอาศัยอยู่ในร่างกายหยาบๆ มีเนื้อหนังกระดูกเอ็นพวกนี้ห่อหุ้ม ตัวแท้อยู่ข้างนอก เป็นพลังงานที่เรียกว่า**จิต**

ความรู้แบบนี้ รู้ว่ามนุษย์ประกอบขึ้นด้วย **รูปและนาม** สมัยก่อนไม่ค่อยเข้าใจ รูปคือสิ่งที่มันหยาบ มันสัมผัสได้ เช่นเนื้อหนัง

มังสาพวกนี้เป็นรูป ส่วนนามคือจิตใจ ทางวิทยาศาสตร์สอนเรื่อง body อย่างเดียว เรื่องจิตใจไม่ได้สอน มาวิเคราะห์ว่าทำไมเขาไม่ได้สอน เพราะเรื่องนามมันยาก สัมผัสยาก เป็นนามธรรม แต่จริงๆ ไม่ยากหรอกสัมผัสส่ง่าย ถ้าจิตมันนิ่งถึงระดับ รูปกับนามก็แยกกัน ให้เราเห็น เราจึงได้รู้ว่า มนุษย์มีสองส่วนอย่างนี้จริงๆ ส่วนที่เราพิถีพิถันดูแลรักษาคือร่างกาย ดังนั้นคนที่ไม่จริงใจ จะดูแลรักษาร่างกาย ประคบประหงม เสียเวลากับร่างกายมาก แต่เรื่องสำคัญที่สุด คือจิตใจ เราไม่ค่อยได้ประคบประหงม ไม่ค่อยได้ดูแลรักษา ไม่ค่อยได้พัฒนากัน ซึ่งจิตใจนั้นคือตัวแท้ของเรา มันต้องไปหาที่อยู่ใหม่ตอนที่มันหลุดออกจากร่างเก่าไป เขาเรียกจตุติ บางคนเข้าใจว่า จตุติคือการไปเกิด จตุติคือการที่จิตปฏิสนธิร่างนี้ มันหลุดออกไปแล้วมันไม่ยอมกลับมาสู่ร่างนี้ แต่ถ้าออกไปแล้วกลับมา ก็ยังไม่จตุติ ที่จริงจิตเคลื่อนออกจากร่างบ่อย แต่เราไม่ค่อยนึกถึง เช่นขณะที่เรานั่งอยู่ จิตกลับไปนึกถึงที่บ้าน จิตมันออกไปแล้ว แต่จิตเป็นพลังงานที่เคลื่อนที่เร็ว เราไม่รู้ไม่ทัน นึกว่าจิตยังอยู่กับเรา กลับมาสู่ร่างเดิมแล้ว นึกว่ามันยังไม่ไป

วันที่เก้า พอเห็นสังขารธรรม เรื่องกายกับจิต ตั้งแต่นั้น มาจึงละเลยร่างกายนี้ เป็นพระฉันน้อย ฉันเพียงลิบช้อนพอ อิ่มแล้ว ตอนนั้นผอม ยิ่งผอมเท่าไรยิ่งจิตมีพลังมากขึ้นเท่านั้น เพราะจิตไม่ไปเสียเวลาให้กับร่างกาย ที่ต้องคอยปรับสมดุลพลังงานระหว่างดิน น้ำ ลม ไฟ เราได้เปรียบ ตรงที่เป็นอาจารย์ทางด้านวิทยาศาสตร์

รู้ว่าโปรตีนทั้งหลาย มีพลังงานเก็บสะสมอยู่ในกรดอะมิโน การเชื่อมต่อกันของโมเลกุลต่างๆเก็บพลังงานไว้มาก โปรตีนไขมัน คาร์โบไฮเดรต เหล่านี้ เป็นแหล่งพลังงานทั้งนั้นเลย น้ำ คือของเหลวต่างๆ ในร่างกาย ลมคือแก๊สต่างๆ ไฟคือพลังงานและความร้อน ต่างๆ ถ้าเรากินข้าว มากไป จะใช้เวลาปรับสมดุลนาน กว่าจะยุติ กว่าจะเข้าสู่สมดุลได้ เสียเวลาในการพัฒนาจิตวิญญาณ อย่างคราวนี้ฝนตกไปทั่วโลก เพราะธรรมชาติกำลังปรับสมดุล เราไปทำลายสมดุลธรรมชาติ ไปทำลายมาก มันก็เลยปรับหนักหน่อย ร่างกายก็เหมือนกัน ถ้าเราับประทานมาก ต้องปรับสมดุลกันยาวนาน ด้วยเหตุนี้ จึงกินน้อย กินเพียงเพื่อให้ร่างกายนี้เป็นเครื่องมือให้จิตได้พัฒนา แค่นั้นเอง นั่นคือหลังจากวันที่เก่า ใต้ก็ลดการกินอาหารลง

เห็นเทวดา

ประมาณวันที่สิบ โดยไม่คิดไม่ฝัน ตัวของเรานั่งอยู่ที่นี้แต่ จิตขึ้นไปอยู่ข้างบนโน่น ไปเห็นเทวดา เรื่องเห็นเทวดา ตอนนั้นคิดว่า เป็นภาพลวงตา จิตลอยออกไปข้างนอกนั้น ขณะจิตหนึ่งถึงระดับ ก็ลอยออกไป วันที่เก้าหลุดไป วันที่สิบก็หลุดขึ้นไปข้างบน เห็นเทวดา นั่งอยู่หน้าวิมาน ง้ำงาม เหมือนที่เห็นเขาเขียนกันตามผนังโบสถ์ ปรากฏว่าเราได้ลอยผ่านไป ได้เหลียวมามองเทวดาเขายิ้มให้เรา พอ ยิ้มให้ ก็รู้ว่าใช่แน่แล้ว เทวดา พอคิดอย่างนี้ภาพก็หายแว็บไปเลย ตอนนั้นไม่รู้ว่าจะทำไมภาพมันหายไป กลับมารายงานครูบาอาจารย์ตอน

สองทุ่ม ก็บอกว่าวันนี้ผมไปเห็นเทวดา ท่านบอกอย่าไปสนใจ ท่านสอนวิธีกำหนดไม่ให้เห็นเทวดา เราต้องทำตาม และไม่ได้ถามด้วยว่าทำไมไม่ให้สนใจ เนื่องจากครูบาอาจารย์บอก ต้องทำตามที่ท่านบอก ในที่สุดไม่เห็นเทวดา เดียวนี้วิเคราะห์ออกแล้วว่าทำไมจึงไปเห็นเทวดา ทุกคนที่นั่นในที่นี่มีสิทธิ์เห็นเทวดา ตอนที่ผมไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ ผมไปศึกษาด้านจุลินทรีย์ ศึกษาพวกแบคทีเรียตัวมันใหญ่ เราใช้แสงสว่างจากหลอดไฟฟ้า แสงเป็นพลังงาน ทำให้คลื่นแสงไปตกกระทบแบคทีเรีย ตกกระทบแล้วมันสะท้อนออกมาเรามีเครื่องรับ ก็เห็นตัวแบคทีเรียได้ จะเป็นตัวกลมตัวยาวตัวเกลียวเห็นหมด ที่ไปเรียนต่อไปศึกษา เรื่องเชื้อไวรัส เปรียบเทียบแบคทีเรียตัวขนาดกล่อ่ง แต่เชื้อไวรัสตัวขนาดนี้วัก้อย แสงสว่างจากหลอดไฟเรามองไม่เห็นตัวไวรัส เพราะความถี่คลื่นมันใหญ่ไม่ตกกระทบตัวไวรัส นักวิทยาศาสตร์ จึงได้พัฒนาพลังงานอิเล็กตรอนออกมาใช้ วิธีพัฒนาพลังงานอิเล็กตรอน คือ ใช้กระแสไฟฟ้าโวลต์สูงผ่านเข้าไป ในเส้นลวดทั้งสแตน ไปปลดปล่อยให้อิเล็กตรอนหลุดออกมา เคลื่อนที่ได้เป็นพลังงาน เป็นคลื่นที่ละเอียดส่องกระทบตัวไวรัส สะท้อนมาจึงทำให้เราเห็นตัวไวรัส

หลังจากกลับมาจากอังกฤษ ได้ศึกษาเปรียบเทียบกับ จิตของเรา นี้ คลื่นยังใหญ่บ้างเล็กบ้าง แต่ถ้าเราฝึกให้ความยาวคลื่นจิตคงที่ มีสิทธิ์เห็นเทวดาได้ คลื่นจิตละเอียด เทวดามีร่างละเอียด ฉะนั้น นักฟิสิกส์ดัง ของโลกหลายคน มานับถือศาสนาพุทธเพราะ

เหตุนี้ ถ้าคลื่นจิตยังใหญ่บ้างเล็กบ้าง ยังใช้ทำงานไม่ได้ แต่ถ้าเมื่อใด
ทำจิตให้หนึ่งได้ ถึงเข้าอุปนาสมาก็ได้ ฌานมันเกิด สมัยนั้น
ไม่รู้ไม่ได้สนใจ ฌานคือสภาพหนึ่งของจิตมันเกิดขึ้น ตอนนั้นไม่เคย
รู้ว่า ฌาน หนึ่งเป็นอย่างไร ฌานสองเป็นอย่างไร สาม สี่เป็นอย่างไร
แต่อารมณ์ที่เกิดขึ้น ในขณะที่จิตนิ่ง ถ้ามีวิตก วิจารณ์ ปิติ สุข
เอกัคคตา นี่คือ ฌานหนึ่ง ถ้ามีปิติ สุข เอกัคคตา นี่คือ ฌานสอง
ถ้ามีสุข เอกัคคตา นี่คือ ฌานสาม ถ้ามีอุเบกขาและ จิตนิ่ง แน่วแน่
นั่นคือ ฌานสี่ เมื่อไหร่ที่ออกจากฌาน คลื่นจิตสงบ อภิญญาเกิด
อภิญญาคือ ตาทิพย์หูทิพย์เกิด เกิดเพราะว่าจิตเป็นพลังงาน ที่เรา
เห็นนั้นไม่ได้เห็นด้วยตาแต่เห็นด้วยจิต จิตเป็นพลังงานอมตะ
ไม่เคยตาย ทุกท่านถ้าพัฒนาให้ถึงระดับนี้ได้ จะไปรู้ไปเห็นสิ่งต่างๆ
พอไปเห็นเหวดตา ท่านสอนว่าไม่ให้สนใจ จึงเลิกไป

ประสบการณ์ในวิหารร้าง

หลังจากนั้นจิตเริ่มมีพลังมาก ตอนนี่เริ่มซำส์ ขออนุญาตท่าน
เจ้าคุณโชดก เข้าไปอยู่ในวิหารร้างวัดมหาธาตุ ฯ องค์เดียว ความจริง
สมัยก่อนเป็นคนกลัวผีมาก วันแรกที่เข้าไปอยู่ เป็นพระแต่
คิดแบบฆราวาส คิดว่าเดี่ยวโตนดี เลยต้องเอาใหม่ บริกรรมพองหนอ
ยุบหนอใหม่ มีสติ เรียกสติคืนมา คิดแบบฆราวาส ปรากฏว่าคืน
แรกเจอดี ประมาณตีสอง เกือบตีสามแล้ว หมาดำมันเข้ามา มัน
เดินออกมาจากด้านหลังพระพุทธรูปวิหารยาว พระพุทธรูปอยู่ด้าน

ซ้ายมือ ผมนั่งหันหน้าด้านทิศเหนือ ได้ยินเสียงเดิน ยังบริการกรม
พวงหนอ ยุบหนอ เสียงเดินดังเข้ามาเรื่อย ได้ยินเสียงเพราะจิต
ขาดสติ จิตมันไปรับสิ่งกระทบข้างนอกมาปรุงอารมณ์ เพราะสติยังไม่
ละเอียด จิตไปรับเสียงนั้นมาทีหนึ่ง แล้วกลับมาบริการกรมพวงหนอ
ยุบหนอ **ชนลูกครับ กลัวมาก ขนาดไม่มีผม เป็นพระนะ ผมตั้ง
เลย ความรู้สึก กลัวสุดๆ แต่ด้วยยอมตายมาทีหนึ่งแล้วในวันนี้
เจ็ด วันนี้ออมตายอีก** บริการกรมพวงหนอ ยุบหนอ...ยังได้ยินเสียง
ดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ขนยิ่งลุก ยิ่งกลัว ไม่มีอะไรจะกลัวเท่าที่ได้
ยินเสียงเดิน แล้วอยู่คนเดียวด้วย

ในที่สุด เสียงมาหยุดตรงมือซ้ายเอื้อมถึง ตบะแตกต้องล้ม
ตาดู พอล้มตาดู ได้เห็นเป็นหมาดำ ตาแดงแบริดเลย ในความมืด
สนิท แต่เห็นชัดมากเลย ไม่ใช่ตานี้เห็น แต่จิตมันเห็น พอรู้ว่า
เป็นหมาดำ สงสัยว่ามันเข้ามาได้อย่างไร เพราะเมื่อประมาณสองทุ่ม
ตอนที่เข้ามาอยู่ ในวิหารได้ลือคดลประตุ ซึ่งเป็นดาลไม้ เราลือค
ไว้แล้ว ไม่มีใครเข้ามาได้เลย จึงเอาไฟฉายส่องทางเดินไปดู ขนยัง
ลุกอยู่ เห็นประตูวิหารเปิด ทั้งที่ได้ลือคไว้แล้วเมื่อตอนเข้ามา ปิด
ลั้นดาลแล้วกลับมาปฏิบัติจิตภาวนาต่อจนสว่าง พอสว่างแล้วได้ไป
อาบน้ำอาบท่าที่คณะ ๕ ไปเปลี่ยนใส่ชุดใหม่แล้วมาฝึกต่อ เรื่องนี้
ไม่ได้รายงานอาจารย์ เหตุเพราะกลัวพระองค์อื่นจะกลัว เพราะพระ
ที่ฝึกด้วยกันยังมีอีกหลายองค์ที่มาเป็นครั้งแรก

คืนที่สอง เอาอีก มาอีกแล้ว แต่เป็นคนละตัวคราวนี้มาเป็น
 ฝูจิงๆ เลย **ขณะที่จิตกำลังสงบ เวลาตีสองเศษ ขณะที่นั่งอยู่ใน**
ความมืดในวิหาร มือเย็นเฉียบเข้ามาข้างหน้ามาบีบคอใช้ทั้ง
มือเลย ได้ภาวนาพองหนอ ยุบหนอ พองหนอ ยุบหนอ เอ๊ะ...ฝูบีบ
 คอแน่นอย่างไร เรายังหายใจได้ ลมยังเข้ายังออกได้ ไม่ตายแน่ ยัง
 ว่างก็ไม่ตาย นึกว่าเดี๋ยวฝูเมื่อยมือมันคงเลิกบีบ เหมือนเราเคยจับ
 อะไรบีบนานๆ พอเมื่อยมือก็ต้องเลิก เดี่ยวฝูเมื่อยมือเลิกเอง ได้
 ภาวนา พองหนอ ยุบหนอ พองหนอ ยุบหนอ แต่ขณังลุกอยู่อย่างเดิม
 ในที่สุดฝูคลายมือออก พอคลายมือออกเราก็กลับมารู้อิริยาบถ
 ปรกติ จึงแผ่บุญกุศลให้ฝู ทุกครั้งต้องแผ่บุญกุศลให้เขา หมาดำ
 ก็แผ่บุญกุศลให้ ฝูตัวนี้ก็แผ่บุญกุศลให้ หลังจากที่ฝูไปแล้ว มานั่ง
 วิเคราะห์ว่าเรื่องนี้เป็นวิปัสสนาญาณ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เห็นไหม
 ได้โดยไม่มีใครบอก ได้โดยฝูมาสอนเรา มาบีบคอเรา การที่ฝูบีบคอ
 เกิดขึ้นในเบื้องต้น แปรเปลี่ยนในท่ามกลาง และเลิกบีบไปในที่สุด
 ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้เป็นอย่างนี้ทั้งนั้น นั่นได้สังขารมวันนั้นเลย
 คืนที่ฝูมาบีบคอ ตั้งแต่นั้นมาเด็ดเดี่ยวไม่กลัวฝูอีกเลย จะเป็นฝูดู
 เท่าไรก็ไม่กลัว ฝูอยากมาเลย เรื่องของฝู (หัวเราะ) นั่นเป็น
 นั่นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนที่สอง หลังจากเข้าไปนอนในวิหาร
 ร้าง

พระอาจารย์ผู้ทรงอภิญญา

หลังจากนั้นจิตดีขึ้น มีกำลังกล้าแข็งขึ้น อาจารย์สอนวิธีปฏิบัติกรรมฐานก้าวหน้าขึ้นไปเรื่อย ๆ มีอยู่วันหนึ่งคิดจะหนี ไม่ไหวแล้ว ที่วัดหนวกหูเหลือเกิน กำลังมีการก่อสร้าง เข้าวันหนึ่งคิดว่า "ไม่อยู่แล้ววันนี้ จะไปอยู่กับท่านพุทธทาสที่ไชยา สองทุ่มคืนนั้นโดนเลย พอพระมานั่งกันเรียบร้อย ท่านเจ้าคุณอาจารย์มองมาที่เราแล้วพูดว่า "หนีไปไหน ทั้งโลกนี้หนีไม่พ้นหรอก อยู่สู้สิ" แล้วท่านมองมาที่คนคิดจะหนี

ท่านรู้ได้อย่างไร ทั้งที่ไม่เคยพูดว่าจะหนี ทำไมท่านรู้ว่าเราคิดจะหนี ผมถามท่านว่า "ท่านอาจารย์ครับ แล้วผมจะสู้ยังไงล่ะ" เพราะตกกระไดพลอยโจนอย่างนี้ก็ต้องสู้แล้ว ท่านจะให้สู้จึงได้บอกวิธีสู้ว่าให้กำหนด "รู้หนอ รู้หนอ" ว่าคิดจะหนี ได้ทำตามคำแนะนำ จึงได้ผลไม่หนีแล้ว แต่ความคิดของเราท่านยังรู้ วิเคราะห์ได้ตอนนี้นี่ว่าเป็นคือ **อภิญญา** สมัยนั้นยังวิเคราะห์ไม่ออกหรอก จิตที่ไปรู้จักของคนอื่น ถ้าคลื่นจิตของเราไปตรงคลื่นจิตของเขา เรารู้เขาหมดละ เป็นหลักวิทยาศาสตร์ แต่เป็นระดับฟิสิกส์ เหนือฟิสิกส์ธรรมดาเปรียบเทียบได้เหมือนคลื่นโทรทัศน์ ช่อง ๕ ความถี่คลื่นแบบหนึ่ง ช่อง ๗ ความถี่คลื่นมันอีกแบบหนึ่ง ส่งภาพผ่านไปช่อง ๕ แต่หมุนไปรับช่อง ๗ คนละคลื่นความถี่ ภาพไม่เกิดหรอกครับ แต่ถ้าความถี่คลื่นเดียวกัน เห็นภาพได้ อาจารย์เรารู้แบบนี้ เพราะท่านพัฒนาจน

จิตของท่านสงบ ความถี่ของคลื่นจิตคงที่จิตไปรู้ที่เราคิดเห็นท่าน ในที่สุดจนเต็มจึงต้องอยู่ ท่านสอนวิธีสู้ให้ เชื่อครูบาอาจารย์จึงทำตาม แล้วเหตุการณ์จึงผ่านไป ไม่หนีออกจากวัด

แค่นั้นยังไม่จบ ทุกอิริยาบถที่ท่านไม่ได้เห็นด้วยตาเนื้อตาหนึ่ง ท่านจะสอนเรา ยืนปัสสาวะเป็นพระทำไม่ได้นะ เราไม่รู้ ไม่ได้สนใจ เป็นฆราวาสก็มีโยยีนสำหรับผู้ชาย พอเป็นพระจึงได้ยืนปัสสาวะ ท่านบอกว่า "คุณ...เป็นพระต้องนั่ง" (หัวเราะ) ท่านตามรู้ได้ด้วยตา ทิพย์ รู้แม้กระทั่งเวลาอาบน้ำ เราอาบน้ำ ใช้ขันตักน้ำอาบ ท่านบอกว่า ไม่ได้ เป็นพระต้องนั่งอาบน้ำ ท่านรู้ไปหมดทุกอย่าง เราอึดอัด อึดอัดอย่างยิ่งเลย ท่านสอนแม่ในวงฉันข้าว ต้องฉันข้าว ในวงเดียวกับท่านทุกครั้ง ในวงฉันข้าวต้องระวังอิริยาบถของเรา ต้องมีสติคุมตลอด

"คุณ..... อร่อยหนอ" คำนี้รู้สึกว่าร่อย ท่านให้กำหนด อร่อยหนอ อร่อยหนอ คำข้าวที่ไม่อร่อย ทำไมท่านไม่พูด มาพูด คำที่รู้สึกอร่อย โอ้โฮ อึดอัดที่สุดเลย เราเรียนมาสูง จึงายท่าน ต้องพิถีพิถันทำตามที่ท่านบอกให้ได้ทุกอย่าง แม้กระทั่งการดื่ม น้ำ ออยากดื่มหนอ ยกมือหนอ ยกมือหนอ ยืนมือหนอ ยืนมือหนอ หายอยาก (หัวเราะ) ตะแกำหนอ ตะแกำหนอ จับหนอ จับหนอ ยกหนอ ยกหนอ เอาเข้ามาหนอ เอาเข้ามาหนอ ตะะริมฝีปากหนอ ตะะริมฝีปากหนอ ยกหนอ ยกหนอ ดื่มหนอ

ดีมีหนอ ไอ่ฮั หายอยากเลย

ท่านสอนละเอียดดีบอย่างนี้เลยนะ สอนผมมองค์เดียววงศ์
อื่นไม่สอน ท่านคงจะคิดว่าลูกศิษย์คนนี้นั้นคงจะได้ดี ท่านจึงได้สอน
ละเอียด แม้กระทั่งจะนั่ง พ่อแม่ของเราไม่เคยสอน ครูบาอาจารย์
ไม่เคยสอน แต่ท่านเจ้าคุณอาจารย์ท่านสอนวิธีนั่ง จะนั่งอย่างไร
จะลุกอย่างไร จะเปลี่ยนอิริยาบถอย่างไร ท่านแสดงให้ดูหมด
ทุกอย่าง แม้กระทั่งการนอนก็สอน เราจึงได้ดีเพราะได้ครูบาอาจารย์
ดีนี่เอง

หลังจากนั้นเริ่มมีบุญ **เจ้ากรรมนายเวรตามมาทวงหนี้**
ตอนที่ยังไม่มีบุญมาก เขายังไม่มาทวงหนี้เพราะรู้ว่ามาแล้วไม่ได้บุญ
แต่ถ้ามีบุญเมื่อไร เจ้ากรรมนายเวรที่เราทำไว้ในชาตินี้มันกลับมา
ทวงหนี้เลย เมื่อปี ๒๕๑๘เขามาทวงนะ ใช้หนี้แล้วเลิกกันไปแล้ว
เจ้าหนี้เวรกรรม ๓-๔ ราย เลิกจ้องเวรกันไปแล้ว เดี่ยวนี้ยังมี
เจ้ากรรมนายเวรอื่นรอทวงอยู่นะ ผมยกตัวอย่างเมื่อสัก ๕ เดือน
มานี้ ไหลซ้ายผมติดเนื่องจากเอ็นขาด เอามืออ้อมไปข้างหลังไม่ได้
อาบน้ำถูสบู่ข้างหลังไม่ได้ ปวดไปหมด ไหลติดเพราะไปยกของหนัก
เอ็นเส้นในตรงหน้าหัวไหล่มันขาดพอลดแล้วเราไม่รู้ เราไม่เคยเลื่อนไหล่
ปรากฏว่ามีพังผืดมาจับที่เส้นเอ็น เหมือนหนังสติกยึดยาก หดยาก
ในที่สุดมีนักรกายภาพบำบัดคนหนึ่งเขามาที่บ้าน พอเขาถามอาการ
เขาบอกว่านี่ต้องบริหาร เขามาจับไหล่ยืด ทรมานสุดๆ เลย สอง
เดือนเศษที่ต้องใช้หนี้ตัวนี้ ดัดไหล่ปวดจนน้ำตาไหล แต่ต้องอดทน

ใช้หนี้เวรกรรม เอาไปเลย มันจะได้หมดหนี้ไปเลย ดัดอยู่ประมาณ สองเดือนเศษๆ ตอนนั้นหายแล้ว ยึดได้ไม่ถึงร้อย แต่เหลือไม่ถึงครึ่ง เปอร์เซนต์จะหมดแล้ว

เรื่องไหล่ติดนี้ เราไปรู้ว่าเจ้ากรรมนายเวรตัวนี้คืออะไร สมัยที่เป็นเด็ก ช้างบ้านมีคนจีนมาปลูกบ้านอยู่ใกล้ๆ เขาฆ่าไก่ ตอนตรุษจีน วิธีจับเปิดจับไก่ เขาจับปีกมันขัดกัน พอขัดกันแล้วโยนไว้บนพื้นดินไปไหนไม่รอด ปีกมันขัดกัน นอนอยู่กับดิน รอเขาจับ เชือดคอ เราสนุกสนาน สมัยเด็กๆ จับมันขัดปีกบ้าง แล้วก็โยนให้เขา เปิดไก่จองเวรเรา ต้องใช้หนี้ให้เขา ทรมานที่สุดตอนนั้นไหล่ดีแล้ว หมดเวรหมดกรรมไป

อีกตัวหนึ่งที่กำลังจองเวรอยู่ทุกวันนี้ เราไปตีเขาขาเดี้ยงเลย วันนั้นไปล้มมาเอ็นขาดอีกแล้ว เอ็นตรงข้อต่อกระดูกหัวเข่า ไปหาหมอ หมอจับเข่าขยับไปขยับมา บอกว่า lateral ligament (เอ็น) ตัวนี้ที่ยึดกระดูกไว้มันขาด ต้องบริหาร แล้วเดี๋ยวมันจะเกิดใหม่ บริหารเพื่อไม่ให้พังผิดมาจับ ปวดมาก ตอนนี้ดีแล้ว แต่ยังไม่หายสนิท ทำไปเรื่อยๆ นี่รู้ว่สิ่งต่างที่ทำได้ พอเรามีบุญ มันจะมาทางดินตลอด จนเดี๋ยวนี้ยังมีเจ้ากรรมนายเวรทวงหนี้อยู่ ทำเขามาเยอะหลายชาติ ตอนที่ไม่มีบุญเขาไม่มาทวง เพราะมาแล้วโมฆะ ไม่ได้บุญกุศล ฉะนั้นพอได้ดีแล้ว เจ้ากรรมนายเวรตามมาทวงหนี้ดังที่เกิดที่วัดมหาธาตุ ฯ

รู้ใจคนอื่น

ช่วงท้ายของเดือน ตอนนั้นใกล้จะมืดแล้วในวิหารร้าง หลังจาก คลายสมาธิ ลืมตา เห็นมีหมาตัวหนึ่งมาเฝ้าผมอยู่ที่หน้าประตูวิหาร ตัวนี้แปลก ตอนเดินมาจากคณะ ๕ มันเดินมาส่ง ส่งเสร็จแล้วมัน หายไปไหนไม่รู้ พอตอนจะกลับคณะ ๕ มันจะมาเฝ้ารอ แล้วนำ เรากลับ คล้าย ๆ คอยรับคอยส่ง เห็นมีแต่หมาเฝ้าหน้าประตูวิหาร พระสงฆ์นอกนั้นกลับหมดแล้ว พอหันไปข้างๆ ไปเจอเด็กหนุ่มคน หนึ่งนั่งอยู่ แยกมือไหว้ แล้วอ้าปากจะพูดต่อ

"อาตมารู้หมดแล้ว ไม่ต้องพูด" แค่อ้าปาก เราไปรู้ว่าเขาไป ฆ่าคนตายมา เขามีดแทงจึงหนีตำรวจมาเข้าวัด เขาไม่เคยพูดกับใคร แต่เราไปรู้เรื่องของเขา เขาฝากตัวเป็นศิษย์ขอติดตามรับใช้ เรา บอกว่า คงไม่ได้ นี่กลับจากเมืองนอกมายังไม่ได้ไปใช้หนี้หลวงเลย จะต้องสึกออกไปทำงาน สอนเขาว่า รู้ว่าอย่างนี้ไม่ดี ทีหลังอย่าไปทำ ทำแล้วเดือดร้อน

เห็นไหม จิตไปรู้เรื่องของเขา เพราะความถี่คลื่นจิตของเรา ไปจูนตรงกับความถี่คลื่นจิตของเขาพอดี จึงไปรู้เรื่องของเขา นี่คือหลักของวิทยาศาสตร์ธรรมดา แต่มันเป็นเหตุผลระดับ metaphysic เท่านั้นเอง ฝึกภายในเดือนเดียว ไปรู้ว่าเด็กคนนั้นไป ฆ่าคนตาย เหมือนที่อาจารย์รู้ว่าเราจะหนีท่าน ในที่สุด ต่างคนต่าง ไป บอกให้เขารักษาตัวให้ดี อย่าไปคิดพูดทำไม่ดีอีก เดี่ยวจะเดือด ร้อนภายหลัง

หลังจากสามสิบวันผ่านไป วันที่สามสิบเอ็ด ผีกรรมฐาน
 อย่างไร จิตไม่สงบ ไม่นิ่ง มันพุ่ง สงสัยว่าทำไมฝึกแล้วจิตไม่นิ่ง ทั้งที่
 เรามีวิธีฝึกจนชำนาญมาแล้ว วันที่สามสิบเอ็ดมันเกินสามสิบวันไป
 แล้ว ฝึกอย่างไรจิตไม่เข้าอย่างนั้นเอง ให้มันชำนาญแต่จิตมันไม่สงบ
 หรอก จึงรู้ว่า แรงอธิษฐานมีจริง อธิษฐานอะไรต้องพิถีพิถัน การ
 อธิษฐานให้ผลตรงจริงๆ ไม่มีเคลือบเลย พอวันที่สามสิบเอ็ดจึงเข้า
 กรรมฐานไม่ได้ หลังจากเลยสามสิบวันไปแล้ว มีอยู่วันหนึ่งเดินกลับ
 จากวิหารร้างมาที่คณะ ๕ ช่วงตอนเย็นประมาณสัก ๕ โมงเย็น ได้
 พบพระสงฆ์องค์หนึ่ง ท่านบวชมา ๘ พรรษาแล้ว ท่านยกมือไหว้
 เราก็ตกใจ เพราะเราเพิ่งบวชได้เดือนเศษๆ เหตุที่ท่านยกมือไหว้
 เรา คงเป็นเพราะหน้าเราใสมากวันนั้น เมื่อรับความเข้าใจกันแล้ว
 ผมขอขมาท่าน เสร็จแล้วท่านเอามือล้วงลงไปน้ยามที่สะพานมา
 เอาพระเครื่องที่ห้อยคอออกมาอวด ทีละองค์ ทีละองค์ หลากหลาย
 เป็นเหรียญก็มี เป็นชิน เป็นเนื้อว่านก็มี มีอยู่องค์หนึ่งท่านหยิบเหรียญ
 เงินขนาดใหญ่ขึ้นมา เหรียญหลวงพ่อดองเงินวัดดอนยายหอม ใครอยู่
 นครปฐมคงรู้จัก พอหยิบเหรียญหลวงพ่อดองออกมา ได้เห็นองค์
 จริงของท่าน ด้วยตานี้แหละ หลวงพ่อดองเงินอ้วนๆ วัดดอนยายหอม
 ที่เรา เคยไปกราบท่าน เห็นองค์จริงในเหรียญ จึงพูดออกมาว่า
 "ท่าน ต่อบเหรียญนี้ท่านจะเก็บไว้ไม่อยู่หรอก ท่านต้องเอามาให้ผม"
 เพราะจิตไปรู้ล่วงหน้า ว่าเหรียญหลวงพ่อดองเงินจะมาอยู่กับผม
 เหตุการณ์นี้ผ่านไปเกือบ ๒ ปี ในที่สุดพระสงฆ์องค์นี้ เอาเหรียญ

หลวงพ่อกำลังไปให้ผมที่เชียงใหม่

ผู้ทรงอภิญญา

เห็นไหม ไปรู้ล่วงหน้า พอจิตสงบ จะรู้ นี่คืออภิญญา สรุปแล้ว การจะได้อภิญญา ต้องทำจิตของท่านโดยการฝึกจิตให้มีสติ ไม่ใช่ฝึกสมาธิ เมื่อจิตมีสติมากขึ้น สมาธิมันเกิดตามมา ต้องฝึกให้ได้สมาธิทั้งสามขั้น ขั้นต้น ขั้นกลาง และขั้นสูงสุด (ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ และอัปปนาสมาธิ) อัปปนาสมาธิคือสมาธิสูงสุด นั่งตัวแข็ง ไม่รับรู้อะไร เอาเข็มมาแทง เอาไฟมาเผาไม่รู้เรื่องเลย จับไปโยนน้ำก็ตายทั้งนั้นนั่นแหละ สมาธิสูงสุดเป็นอย่างนั้น เอาปืนใหญ่มายิงไม่ได้ยิน เวลาจิตเข้าสมาธิลึก เมื่อไหร่ที่จิตเข้าสมาธิสูงสุดได้ ฌานจะเกิด จิตจะนิ่งเป็นฌาน เพราะอารมณ์เอ็กคิตามันกำกับ พอออกจากฌานได้ "อภิญญา" หูทิพย์ตาทิพย์มีจริงเป็นจริง ทุกคนมีสิทธิ์ทำได้หมด ถ้าทำให้ได้ตามเงื่อนไขนี้ เพราะทุกคนมีเครื่องมืออยู่แล้ว ร่างกายนี้เป็นเครื่องมือ ให้พัฒนาคลื่นจิตให้คงที่ โดยการฝึกสติให้คลื่นจิตคงที่ แค่นี้เป็นการฝึกจิตให้มีสติยังไม่ได้ ฝึกจิตให้มีปัญญาเห็นแจ้ง นี่แหละเขาเรียกอภิญญา

อภิญญามีอยู่ด้วยกันหกตัว หัวตัวแรกเป็นโลกียอภิญญา เป็นความรู้ขั้นสูง แต่ยังข้องเกี่ยวกับวัฏฏสงสาร แต่ตัวสุดท้ายเขาเรียก อาสวักขยญาณผมยังไม่ได้ ตอนนี้อย่างไม่ได้ ตัวนี้ ที่จะทำให้

ให้เราหลุดออกจากวัฏฏสงสาร ทั้งห้าตัว พิสูจน์แล้วมีจริงหมดเลย หูทิพย์ ตาทิพย์ รู้ใจคน อะไรพวกนี้มีจริงหมด แต่ตัวสุดท้ายยังไม่ได้ สาเหตุที่ยังไม่ได้คงเป็นเพราะอธิษฐานของเรา เพราะยังไม่อยากไป ยังสงสารเพื่อนเก่าๆ ยังต้องมาทะล่อมเขาเข้าเส้นทาง ไม่ให้เขาไปเกิดในอบายภูมิ นี่คือเจตนาที่ผมมา ไม่ใช่แค่มาที่นี่ แต่เป็นเจตนาที่มาก่อเกิดเป็นมนุษย์ครั้งนี้ ใครชวนไปต่างประเทศก็ไม่ไป เพราะยังสงสารพวกนี้ เวลาเราเหลือน้อย ต้องรีบทำ เพราะไม่งั้น ถ้าเราละเลย เพื่อนเราไปลงอบายภูมิซะ ที่นี้กว่าจะมาเจอกันอีกที่มันยาวไกล แล้ววิถีชีวิตของมนุษย์ในปัจจุบันนี้ ทำเพื่อให้ลงไปเกิดในอบายภูมิเกือบทั้งนั้นเลย เขาไม่รู้ ถ้าเขารู้แล้วเขาไม่กล้าทำ คนที่รู้จะเปลี่ยนพฤติกรรมเลยนะครับ

นั่นคือที่ผมไปฝึกมา หลังจากสามสิบวันผ่านไป ผมไปวัดท่าซุง ไปกราบหลวงพ่อกฤษีสิงดำ องค์นั้นสุดยอดอภิญญาเหมือนกัน ขอขมาท่าน ไปทดสอบท่าน ในที่สุดพอลบจากวัดท่าซุง กลับไปวัดมหาธาตุ ฯ เพราะเรารู้ว่าฤกษ์ยามในศาสนาพุทธไม่มี ถ้ามหาท่านเจ้าคุณอาจารย์ว่า ฤกษ์ยามไม่มีใช้ใหม่ครับ ท่านบอกว่าไม่มีหรอก...ตอนเราวชคนอื่นหาฤกษ์ให้ พอตอนลี้กผมกำหนดลี้กเอง เอาฤกษ์สะดวง (หัวเราะ) ในที่สุดผมกำหนดลี้กเอง วันลี้กท่านบอกว่า "สิ่งที่ได้ไปนั้น เป็นของดีของวิเศษ ให้เก็บไว้กับตัวตลอดชีวิต"

ครับ...ผมรับปากท่าน แล้วผมก็เก็บของดีของวิเศษมาจนทุกวันนี้ ของดีคือสติ อะไรกระทบกระทั่งแกจิตมันรับทันปัญญาวิเคราะห์ ออก จิตไม่ปรุงอารมณ์ วางทุกอย่างเลย เพียงแต่รู้แล้ววาง รู้แล้ววาง มันเป็นเรื่องของคนอื่นไม่ใช่เรื่องของเรา พอเขาตำเราว่าเราบ๊ีบ เราบ๊ีบแล้วก็วาง ไม่เกิดอารมณ์ ถ้าเราขาดสติเมื่อไหร่ เต็นเลย ใครนึกหาเรา ถ้าได้ยินเข้าหูแล้วอารมณ์เกิด แสดงว่าขาดสติ แต่ถ้าคนเมีสติแล้ว สิ่งกระทบทั้งดีไม่ดี ไม่ได้เข้ากวนจิต จิตจะสงบนิ่ง เป็นอุเบกขา นั่นคือของดี นั่นคือตัวสติ ส่วนของ "วิเศษ" คือปัญญาวิปัสสนาญาณ ตอนที่ฝึบิบบค่อนะ ได้ปัญญาแล้ว เห็นโลกและชีวิตตรงตามที่เป็นจริง นั่นคือของวิเศษ เมื่อเห็นตรงตามที่เป็นจริงทุกอย่างมันดีหมด เราก็เป็นอิสระ แม้กระทั่งโลกธรรมก็เป็นอิสระ แม้กระทั่งคำพูดของคน จะด่าจะว่าอะไร เราไม่ได้ติดอยู่ในคำพูดนั้นเลย มันหลุดไปหมดเลย รู้เท่าทันหมด มันก็วาง เพราะเป็นเรื่องของเขา ถ้าเขาตำเราต้องมาดูตัวเอง ถ้าไม่ดี ต้องปรับปรุงแก้ไข เขาเป็นกระจกส่องเรา แต่ถ้าเขาตำแล้วมันไม่ถูกอย่างที่เขาวา เราดีอยู่แล้ว เราต้องขอบคุณ สงสารที่เขาไม่รู้จริง จิตวางเฉย นี่คือของวิเศษคือมีปัญญารู้เท่าทัน คือ กระจกที่ทำให้เราได้ส่องดูตัวเอง นี่คือการที่มาของการได้กระจกวิเศษ ใครคิดอยากได้ ลองทำอย่างผมสิครับ มีโอกาสที่จะได้ ลองยอมตายดูสิครับ ฝีมั้นจะบิบบคอกก็ช่างมันเถอะ บิบบให้มันตายไปเลย (หัวเราะ) เพื่อแลกกับธรรมะของพระพุทธองค์

ผมทิ้งมากเลย พระองค์หนึ่งปีนี้อายุท่าน 108 ปีแล้ว อยู่ที่ภูเก็ต ตอนผมไปพบท่าน ท่านอายุ 104 ปี ท่านบอกว่า "ตั้งแต่บวชมา อธิษฐานอะไรแล้วไม่ได้ ไม่มี ทุกเรื่องได้ตาม อธิษฐานหมด" ผมมาคิดว่าทำไมท่านทำได้ทุกเรื่อง อธิษฐานอะไรสำเร็จหมด ตั้งความปรารถนาเรื่องอะไรได้ทุกเรื่อง มีอยู่ประโยคหนึ่ง ผมถามท่าน "หลวงปู่ครับ ตอนที่หลวงปู่เป็นพระรุดงค์ ออก รุดงค์ ปัญหาวิกฤตสุดสุดของชีวิตคืออะไร แล้วหลวงปู่แก้ปัญหาอย่างไร"

ท่านเล่าให้ฟังว่า มีอยู่ครั้งหนึ่งไปรุดงค์ที่เมืองญวน มีอยู่วันหนึ่งขณะที่นั่งบริกรรม มีงูใหญ่ตัวหนึ่งมากิน เขมมือบท่านจากปลายเท้า ค่อย ๆ เข้ามาจนถึงเอว ท่านยังนั่งอยู่ หลวงปู่กลัวไหม ผมถาม ท่านบอกว่าไม่กลัว แล้วท่านทำอย่างไรจึงรอดมาได้ ท่านบอกว่า

"หลวงปู่อธิษฐานว่า ถ้าอยากกิน หากมีเวรมีกรรมที่ต้องใช้หนี้ก็ใช้กันไป ตั้งแต่บวชมา จนทุกวันนี้ที่ไม่สึก เพราะอยากได้นิพพาน ถ้าจะกินไม่เสียดายชีวิตหรอก แต่ขอให้ได้นิพพาน"

งูยอมแพ้กแล้วพระจะเข้านิพพาน ขยอกออกเลย ท่านจึงรอดชีวิต ผมได้ไต่เต้าจากท่าน ต่อไปถ้ามีวิกฤตจนถึงชีวิตต้องอธิษฐาน ไปเกิดในสุคติ ไปเกิดเป็นเทวดาก็ยังดี ไปลงอบายไม่ดีแน่ แต่เรายังไม่ถึงขั้นนิพพาน เพราะเรายังไม่ปรารถนาถึงขั้นนั้น นี่ละอธิษฐานอย่างนี้ ถ้าเรารู้หลักก็เอามาใช้ได้เหมือนหลวงปู่

องค์นั้น ในที่สุดผมได้วิเคราะห์ แล้วลองเอามาใช้กับตัวเอง วิถีต
ชีวิตสุดๆ หรือเหตุการณ์สุดๆ ที่ผมต้องเอาชีวิตรอดให้ได้ ในที่สุด
ผ่านได้ทุกเรื่องเหมือนกัน

